

trykte Deltagelse med de dræbte Jøder, der har saa mange Stammefrænder i disse Lande. Persiens Repræsentant udtalte Sympati for Muhamedanerne, der ogsaa havde gennemgaaet meget. Han tilføjede et dybfølt Ønske om at se Fred og Broderskab fremmet og var overbevist om, at begge Parter kunde leve i fuld Harmoni, hvis de vilde gøre sig klart, at deres Interesser ikke nødvendigvis var modsatte; det, det kom an paa, var god Vilje fra begge Sider. Endelig udtalte Ethiopiens Delegerede, at som Repræsentant for en kristen Stat i Afrika og for de »direkte Efterkommere af Salomon« gjorde det ham ondt, at de Kristne i Palestina ofte tog Del i Striden snart paa den ene snart paa den anden Side; kunde man ikke her fra Udvalget rette en Appel til dem om snarere at optræde mæglende og forsonende? Fra spansk Side lystes der efter Udførelsen af den Bestemmelse i Mandatet for Palestina, at der skulde nedsættes en særlig Kommission til at ordne Forholdene paa de »Hellige Steder«.

Dr. Nansen valgtes til Rapportør.

Delegationerne for Belgien, Italien, Japan, Chile og Peru havde stillet Forslag om at *forøge Antallet af Bureauefs (Præsidiets) Medlemmer* med 2, fra 14 til 16, saaledes at der fremtidig skulde vælges 8 Næstformænd i Stedet for 6. Efter den nu gældende Forretningsorden, Artikel 7, 1. Stykke bestaar Forsamlingens Bureau af Præsidenten, 6 Næstformænd samt Formændene for de 6 almindelige Udvalg, der samtidig er Forsamlingens Næstformænd: Ialt 13 Medlemmer. Siden den syvende Forsamling (1926) har desuden Formanden for Udvalget for Dagsordenen haft Sæde i Bureauet, hvorved dettes Medlemsantal forøgedes til 14. Til Begrundelse af det nye Forslag henvistes til, at 13 nye Stater var indtraadte i Folkeforbundet siden Forretningsordenens Udarbejdelse, og at det derfor skønnedes ønskeligt at sikre Bureauet en mere indgaaende Kontakt med det forøgede Antal af Delegationer. Forslaget bekæmpedes af *Hambro* (Norge), medens ingen

af Forslagsstillerne tog Ordet for at forsvare eller motivere Forslaget. *Hambro* ankede over Forslagets utilstrækkelige Motivering og spurgte bl. a., om Valget af Næstformænd tog Sigte paa Personer eller Stater. Der savnedes i Forretningsordenen Forskrifter om, hvad der skulde ske, hvis Forsamlingens Formand blev syg eller ramtes af et eller andet Uheld, selv om det var givet, at han ikke kunde lade sig erstatte af et andet Medlem af sit Lands Delegation. Valg af Formand var utvivlsomt personligt. Med Hensyn til Næstformændene syntes der derimod at udvikle sig en helt anden Praksis. Det var ikke sjældent, at en Næstformand lod give Møde i Bureauet ved et andet Delegationsmedlem, til Tider en Delegeretsuppleant eller endog en teknisk Delegeret. Da den tidligere hollandske Udenrigsminister, *van Karnebeek*, var Formand for Forsamlingen (1921), tillod han ikke, at Næstformændene lod andre give Møde. Der maatte her skabes faste Regler. I Betragtning af, at Forsamlingen bestod af 53 Stater, var et Præsidium paa 14 Medlemmer — altsaa $\frac{1}{4}$ — særdeles rigeligt. Der fandtes sikkert ikke et Sidestykke hertil i nogen lovgivende Forsamling. Store Udvalg havde altid ringere Aktionsevne end mindre Udvalg, og Følgen heraf blev atter daarligere Arbejdsvilkkaar for Forsamlingen. Betænelighederne over for en yderligere Forøgelse af det i Forvejen for store Bureau blev ikke mindre ved den Omstændighed, at dette i de to sidste Aar havde udviklet sig til en Slags Valgkomité, idet det nu foreslog Kandidatlistor ved Valg af Kontrollkommissionen og af Medlemmer til den Kommission, der skulde revidere den for Sekretariatets Personale gældende Statut. Alle disse Spørgsmaal burde gøres til Genstand for en samlet Overvejelse, og derfor ønskede *Hambro* hele Spørgsmaalet udsat til næste Aar. Da ingen af Forslagsstillerne trods Formandens Opfordring ønskede Ordet, sattes Forslaget til Afstemning og vedtoges med 10 Stemmer mod 8, hvorefter *Hambro* erklærede, at han forbeholdt sig at rejse Sagen paany i For-